SZÉPSÉGTÁBLA

Kékesi Katalin:

Ha vársz

Ha fázom
lenne menedék
karod font kalács
meleg
idegcsomói fájnak
mégis
érzem illatát
a friss kalácsnak
Vársz
a bolt előtt
míg piros-fehéren
kalácsokat dobálnak
kézből a kéznek
keménytalpú
rezzenő kosárba
Hajadra a hajnal
lucskát tapasztja
Ne bánd
épp oly ostoba
mint a péknek
egy leánya
ki forró arcát
az üveg mögé zárja
és nem nyit
ablakot
a várakozónak

Az új kalács pedig
omlón
piros cukorral
kisült már
Várni
mond
így is fogsz majd?

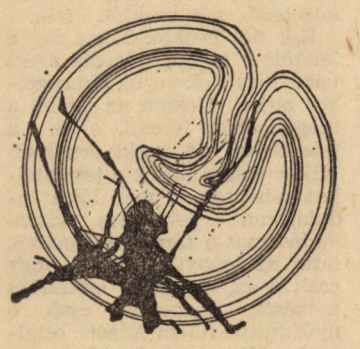

Foto: Móra Gábor

KECSKÉS IMRE:

Jó baráthoz

Még friss, de már tapasztalt
lányhűsről a ruhát,
az élet leplét akként vetetted le
S lettél tudója minden életeknek
de nem tudtál mit tenni
saját életeddel.
Mentséged volt, de nem elég
(ha ugyan mentség)
— hogy csak jót akartál tenni,
s merthogy azt nem tudtál
nem csináltál semmit.
És mikor az élet előtted állt
pőrén
s rángások futottak felizgatott
bőrén
tehetetlen voltál,
s hogy ismerted sem volt már
igaz,
s vigasz
Számodra nincs többé
Valami újat, mást kell
kezdened:
ne ismerd a másét;
tudd saját életed.

SZABÓ LÁSZLÓ:

Volt egyszer egy ifjúság

Voltak, kik nekirugaszkodtak. Azt hitték, ha nyár van, derűs az ég, nem izzadnak. Aztán rohantak, nem beszéltek, friss szél hajtotta meg a fellegeket. Millióan álltak szembe egymással testközelben.

Voltak, kik nem akartak. Hiába süvöltöttek fekete szárnyú árnyak, piszkoltak, kísértek, hiába csábított sok fehér álom, vágy. Kikezdte már a messzeséget a konok félelem.

Minékünk elmagyarázták a sejtet, a kétszerkettőt, Radnóti verseit, a törvényeket.

De nem tudjuk, hogyan nőnek a fák, a célszerűséget miért sikkasztják el. Radnótinak miért kellett meghalnia. Mit csináljunk, ha tudjuk, hogy a törvények nem a mindennapjaink.

Belénk ömlött, szétáradt lüktetőn, s most dalol a testünkben a sejtté alakult élményhalmaz. Minden ingerre ügyelünk, szeretnénk felismerni, s szemünk egyre sötétebben csillog.

A Tiborc-sorsúak ma a bekötőút nélkül élők, meg a gyárkémények között gépsorok robajától öreggé töpörödők. Vannak, kik barátsággal kezet fognak velünk, s nem látják meg bennünk örök társukat. Sznobok, akarnokok, az éjjel villanyfényeinek hősei, akik önnön életünket és az eszmék tisztaságát különválasztják. Jól szabott öltöny, autó kell, ahol az érdektelenségbe merevülők az ajtónállók. Ahová kerülünk innen, ők is ott lesznek. Közéjük állna, játszhatnának zsebszínházat: az alkalomnak tetsző álarc mindig kéznél van.

Elhallgatni égető türelmetlenségünket nem lehet. Átlátszó játékaink, olcsó számítgatásaink felett hunyjunk szemet? Nem akarjuk, hogy hitünk bűnné romoljék.

Akarjuk, hogy többet teremtsünk, mint ők, Csillagvárosunkba be nem fogadjuk tétovázásukat, meghívó szürkeségüket. Nem veszíthetjük el gyönyörű merszünket, hogy ne feledjük itt hitünket. Csak azt tudjuk, mik nem leszünk, hogy hogyan, tán nem is sejtjük.

A mi valóságunk a jövőnk, vasbeton-képzeteinket már tervezzük. Ha kaotikus őserőként állnak is elénk, mi már többet képzelünk.

Bakonyi Péter:

Izzás

Összezárt fogaim résein szűröm
a gondolatot
Őrlöm morzsáit az emberiség
sóhajtásainak
Vágyakkal átütött testek feszülését

Kötődöm a korhoz
Kötődöm az emberiséghez
beton vagyok
vas habarcs kő só
Atom szárnyakon még elszabadulhatnék
szállhatnék
mint Mohamed Burak hátán
a halhatatlanságba
Nincs nagyobb erő hogy visszahúzzon
A Föld Szelleme most száguldásra késztet
Gravitációja egység csupán

De én hiszem
hogy az emberiség
meg-megújuló korszakában megtalálom
A MAGAM NYUGTALANSÁGÁT
Addig lehetek naggyá míg bennsőmben érzem
a földi titkok
izzását
az melegít át mint forrasztó gázlángja
és megköt magához
részecskéink egybefonódnak

Összezárt fogaim résein szűröm a gondolatot
Őrlöm morzsáit az emberiség sóhajtásainak
Beton vagyok
Vas
habarcs
Kő
Só.

Szalay Dénes

Ősz

Elment a szél
miért beszél a sok fa
az elmúlásról

Nem fújnak a szelek
élnek a levelek
de változnak a színek

miért beszélnek a fák
az elmúlásról?

BORSI GYÖRGY:

Egy cserép...

In memoriam K. Zs.

Halottak napja. A Farkasréti temetőben az élők megkeresik a halottakat. Halottakat? Akik ott feküsznek, élnek. Hogy mennyire, az meglátszik a gyertyák fényén, a beültetett krizantémok számán.

Az asszony előrelátó volt. Már pénteken számba vette, hová, kinek kell virágot vennie. Apa — három cserép; anya — három cserép, gondolta magában. Felképlett benne szüleinek arca. Az apa vonásai, aki hirtelen, egyik napról a másikra hagyta ott a családot. Egy nap hazajött, tán még cukrot is hozott — erre már nem emlékezett pontosan. Kislány volt akkor. Szerette az apját. Érezte, hogy szeretnie kell — mert ő volt az apja. Talán azért, mert ő hozta mindig a cukrot. És annyit dolgozott. Érte, meg a testvéreiért. És egyszerre nem volt...

Requiescat in pace... hallotta homályosan, messziről. Mit tudta ő, gyermeki ésszel! Csak azt vette észre, hogy kevesebben vannak. Az apja elment. s attól fogva az anyját kellett szeretni. Apa nem volt. Anya dolgozott azontúl kettő helyett is. De rántottát mégis csak az kapott, aki beteg volt. Az anya dolgozott a gyerekekért. Egyedül. Mert szerette őket, és úgy érezte, őt is szeretik. Aztán egyszer újra felhangzott — requiescat in pace. Az asszony akkor már értette. Nyugodjék békében... Fekete ruhát húzott, megkönnyezte az elhunytat.

És attól fogva minden halottak napján kijárt a temetőbe. Három cserép apának, három cserép anyának. Később mentek vele a gyerekek is. Kezdetben egy, aztán mind a kettő.

Az asszony dolgozott, a gyerekekre jobbára Mariska néni vigyázott. Mariska néni... Székely volt. Végzett három elemit, utána a szükség Pestre küldte. Cselédlány lett itt, ott. És mindenütt szeretetet adott a maga egyszerű módján. Különösen a gyerekeket szerette. Nem is „szolgált" másutt, csak ahol kicsi sírt a családban. Talán azt a tizenkét éves kislányt látta bennük, aki ő volt valamikor. Talán nekik próbálta adni azt, amit tőle megtagadott az élet.

Tizenöt évig dolgozott az asszonyéknál. A gyerekek rajongásig szerették. A kisebbik nem tudott anélkül lefeküdni, hogy egy puszit ne kapott volna a „Kuki"-tól... Ha beteg volt, felváltva vitték neki az ebédet. Egyedül lakott. A kis óbudai ház ugyanolyan öreg és kopottas volt, mint ő. Reggel jött, nappal dolgozott, este hazament. Aludni. Az asszonyéknál lassan családtaggá vált. Hogyan? Szinte senki sem vette észre. Tulajdonképpen ő nevelte fel mind a két gyereket. Ő formálta őket egyszerű, kérges vonásokkal olyanokká, amilyenek. Jókká. Az iskolában is mondta a múltkor a tanító...

Karácsonykor a fa alatt mindig ott bújt az ő ajándéka — a gyerekeknek —, és az asszony is mindig vett neki valamit. Így öregedett meg. Aztán a téli hidegben újra felhangzott a requiescat... Az unitárius püspök, aki a szertartást végezte, nem tudott róla mit mondani. Nem vitt nagy dolgokat véghez. Nem voltak hozzátartozói, akik szívében drága emléke örökké élne. A temetésén csak ismerősök voltak. Az asszonyék, akiknél tizenöt évig dolgozott, a szomszédasszony, és még egypáran a házból...

Az asszony előrelátó volt. Már pénteken számba vette, hová, kinek kell virágot vennie. Apa — három cserép; anya — három cserép. Mariska néni — egy cserép. Mert az apa és az anya, az más. Persze, nekik már mindegy. Ők már mind a hárman meghaltak...

A Farkasréti temetőben az élők megkeresik a halottakat. Halottakat? Akik ott feküsznek, élnek. Hogy ki mennyire, az meglátszik a beültetett krizantémok számán..., vagy ha hűvös szürkeséggel leszáll az este... a gyertyák lobogásán...

Erdész Gabriella:

Aladdin

A múlt héten meghalt Aladdin, az én öreg barátom. Ötvenéves vagyok, leszoktam az érzelgésről. A temetésen nem lett könnyes a szemem. Ő maga különben is haragudna érte. Hetvenéves múlt, de sírni soha nem láttam. Gyerekkorom óta ismerem. Családom van, unokáim. Mégis olyan üresnek éreztem magam, mikor kijöttem a temetőből, mintha nem élnék egészen. Ő már fiatal férfi, én gyerek voltam, amikor összebarátkoztunk. Később is gyakran találkoztunk. Nem beszéltünk sokat, félszavakból is értettük egymást. Hónapok óta készülök írni róla. De a friss fájdalom nehezen talál szavakat.

Aladdin nagyon kevéssé hasonlít névrokonára, az ezeregy éjszaka hősére. Nem történtek vele csodák, nem vette őt körül a háremhölgyek serege, sohasem forgolódott fényes palotákban. Nem volt koromfekete hajú, délcegtermetű ifjú, csak szőkésbarna. Nem magas, nem alacsony, szürkés szemű férfi, se erős, se gyenge. Lényegében egyetlen dolog tette azonossá a mesék ifjú hercegével. Az én Aladdinom előtt is megjelent a szellem. Igaz, ez a szellem nem volt hatalmas, legfeljebb akkora, mint Aladdin. Gyakran nem is a palackból bújt elő.

Először akkor találkozott vele Aladdin, amikor magára húzta bátyja kinőtt bakancsát. A cipő talpán volt egy jókora lyuk, Aladdin szórakozottan bökdöste az ujjával. Nagyon elégedett volt. Úgy találta, hogy a lyuk a cipő természetes tartozéka. Forgolódott előre-hátra, gyönyörködött benne. Egyszer csak a lyuk füstölögni kezdett, és cipőmadzag képében megjelent a szellem. Teljes egészében madzag alakja volt, csak az arca emberi, kicsit szürkés, de különben orr, fül, szem, száj, minden megtalálható rajta. A vásott kölykök rossz mosolyával fordult Aladdin felé:

— Te ostoba majom! Örülsz ennek az ócskaságnak? Nem látod, hogy a bíró, a jegyző, a malomtulajdonos fia lakkcipőt hord? És félévenként kapnak új cipőt? Az iskolában sem okosabbak nálad, mégis jobb a bizonyítványuk! — köben ki-betekerődzött a lyukon. Amikor Aladdin arca végül elkomorult, csak ennyit mondott még: — Ja, fiacskám, pénz beszél, kutya ugat — ezzel elpárolgott.

Azután hat évig nem találkoztak. Amikor megjött az értesítés, hogy apjuk elesett a fronton, Aladdin beállt inasnak a malomba. Nagy igyekezettel dolgozott. Ekkor az egyik liszteszsákban látta meg a szellem arcát, de ez az arc legalább harminc évet öregedett.

— Aladdin, te bolond, nem is vetted észre, hogy a bíró, a jegyző, a malomtulajdonos nem mentek katonának? Az ő fiaik nem árvák... Az apádnak hat gyereke van, mégis a lövészárokban patkolt el. Mit gondolsz, miért nem kellett *azoknak* meghalniuk? — véletlenül lisztes lett, nagyot tüsszentetett a szellem, s elfulladó hangon sziszegte: — Pénz beszél, kutya ugat.

Aladdin kitanulta a molnár szakmát, aztán úgy adódott, hogy dolgozott, mint béres, cseléd, utcaseprő, hólapátoló, iskolai pedellus, segédmunkás. Néha újságot olvasott, vagy tízfilléres regényeket. Többnyire összegyűjtötte a pénzét és hazautazott a testvéreihez, főleg akkor, ha már a városban nem talált munkát.

Egyszer éppen akkor érkezett haza, amikor nővére, Mária gyereket szült.

— Orvost kell hívni! — kiáltott Aladdin.

Késő. A bába halott csecsemőt tartott a kezében. Aladdin nővére jajgatott, zokogott az egész család. A kis halottat letakarták. Aladdin nézte egy darabig a fekete leplet, és a szellemre gondolt. Lassan szivárogni kezdett a szellem a takaró alól:

— Aladdin — súgta —, hallottam, hogy feltalálták a rádiót, a repülőgépet és a telefont.

— Ó — sóhajtott Aladdin —, nekünk nem kell repülőgép, nekünk élő gyerek kell.

— Aladdin! — s a szellem, mint valami füstkarika, körültekergőzött a ravatalon —, van repülőgép, rádió és halott csecsemő is. Ez az élet rendje, Aladdin — de a szellem torz mosolyába, mintha egy cseppnyi szomorúság is vegyült volna —, akinek repülőgépe van, annak élő kisgyermekei is vannak. A pénz beszél, a kutya...

— Megöllek, bár megölhetnélek! — ordította Aladdin. Gúnyos, elhaló kacajt hallott, és a szellem már nem volt sehol.

Aladdin újra városban dolgozott. Három gyereke volt. Nem kellett éhezniük. Egy ideig.

Aladdin Voronyezstől 60 kilométerre egy árokban feküdt. Az ólmos fáradtságtól mozdulni sem tudott. Puskáját a feje alá tette, becsukta a szemeit, amikor meghallotta a hangot. A szellem egy ágyúcsőből bújt elő. Tekintete zavart volt, szinte félénk, hangja remegett az izgalomtól:

— Aladdin — szólt és az ég felé mutatott —, borzalmas odafönn a levegő. Legalább hatmillió ember füstté és köddé változott, úgy döntöttem, hogy leköltözöm a felhők közül. Láttam útközben Svájcot és Amerikát. Aranytányérból esznek.

— Jó, tudom — Aladdin fáradtan legyintett —, pénz beszél, kutya ugat...

— Aladdin, lejöttem az égből, mondd, mit kezdjek most magammal?

— Változz emberré, és maradj a földön!

A szellem összerázkódott:

— Nem akarok ember lenni.

Most Aladdin arcán jelent meg a keserű mosoly:

— Akkor változz farkassá, macskává, fűvé...

— Nem tudom elviselni a földi bűzt — sóhajtott a szellem —, nincs más megoldás, vissza kell bújnom a palackba.

Aladdin, bár nem is álmodott ilyen szerencséről, visszajutott hazájába. Ott már mindenféle vidám és harcias dalokat énekeltek, új házakat építettek. Szónoklatokat hallgattak és ütemesen megtapsolták a szónokot. Néha csak egy nevet mondtak ki, és máris tapsolni kezdtek az emberek. Aladdin dolgozott is, tapsolt is, mégis egy éjszaka börtönbe hurcolták. Tárgyalást is tartottak, Aladdinnak külön ügyvédje volt, ennek ellenére elítélték. Reggel a cella ablakában megjelent a szellem. Legalább százötven éves volt ez az arc, komor, és alig hallhatóan suttogta:

— Pénz beszél, kutya ugat, ezt megint elfelejtetted Aladdin!

Amikor Aladdin visszatért a családjához, szép nyárvégi nap volt. Rámosolygott ősz hajú feleségére, gyönyörködött az unokájában. Hamarosan újra dolgozni kezdett.

Rövid ideig tartott a nyugalma. Megint ágyúk dörögtek, és emberek ordítoztak. Aladdin őrölte a lisztet és hallgatott. Néhány év múlva nyugdíjazták őt. Nem kapott sok pénzt, ismét hazaköltözött a szülőfalujába. Alig-alig tengődött az asszonnyal, és Aladdin ismét munkát vállalt.

Dolgozott, amíg egy szívroham le nem terítette.

Halálos ágyán feküdt, amikor utoljára eljött a szellem:

— Hagyd, úgyis tudom, mit fogsz mondani... —, de már alig élt.

A szellem lehajolt, már háromszázéves volt, arca komor, tele ezernyi ránccal, Aladdin fülébe súgta, szelíd, megtört hangon:

— Aladdin! Kutya ugat, a karaván halad...

És Aladdin arcán még egy másodperc töredékére, győztes mosoly futott keresztül.

FOTO: MÓRA GÁBOR

SZEKERES MARIANN:

Változatok

Elhagytak téged a hegyek
a villamosok is unottan járnak
ki-be szemedből
Már csomagol benned az ifjúság
Egy-egy emlék áll még
vigyázz, ősz lesz
Mégy az utcán s mindig szembetalálod
kivilágított ablakokkal
menetrendszerű elmúlásod

Kedveseid is elköltöztek
üres szobádban körbejár a villamos
ülj csak a sarokban
és próbálj összeszedni
néhány menetjegyet
de vigyázz!
ebben a kivilágosodott időben
üres kézzel messze már nem mehetsz
siess, kemény szemmel
Rádcsönget elmúlásod

Ősz
Kiszálkásodott emlékeim fennakadnak
ismeretlen városok
vaskerítésein.

Mottó:

Itt fexünk. Vándor, vidd hírül a spártaiaknak:
A csata elmaradt.

SÓS PÉTER:

A SZÁLLÓ

Tehát ilyen a repülés. Egy mozdulatlanná feszült, merev test, mely hangtalanul száll, mint ahogy kihült és néma bolygók szállnak egyik csillagképből a másik felé — ez én vagyok. Rám szorult a csend, s én mintha kívülről nézném a magam lassú — repülő énem számára végtelenül lassú — biztos ívelését a két trapéz között. Milyen csodálatos és kinzó tehetség saját magunk kívülről való figyelésének képessége; milyen nemes és lealázó, ha adottságunk az élet legfontosabb pillanataiban sem hagy cserben. Hideg szél a testem körül, nem tudom honnan jöhet, minden zárva a cirkusz kupolája alatt, mégis biztosan érzem, annyira biztosan, hogy még irányát is tudom: hátrafelé húz, vissza a trapézhoz, melyet már elengedtem — talán forró bőrön érzékcsalódása csupán a saját szállásom által keltett légörvény hűvössége.

Nekem nem az a cirkusz, mint a nézőknek, kik egyszer majd tátott szájjal fogják figyelni ezt a repülést, nekem nem csinnadratta és vörös fények, nem zene és kacagás — az én cirkuszom hideg és néma, s az időt csak a mindennapi gyakorlás verítékcseppjeinek lassú és halk hullása jelzi. Mikor megragadom a kötelet, úgy érzem magam, mintha valahol, nagy hegyek tövében egy mozdulatlan, zöld tengerszembe kellene lemerülnöm, ahol csupán kiengedett leheletem buborékainak elpattanása volna az egyetlen hang, mely körülvesz. Nekem a cirkusz a hivatásom. Itt élek.

Tudom a kötelességemet. Százszor és ezerszer megtettem már ezt az ugrást, igaz, csak kétméteres magasságban, tehát úgyszólván földközelben. Tudom, hogy fölöttem száll a trapéz farúdja, egyelőre párhuzamosan velem, hogy azután hirtelen felíveljen a magasba és oktalan feltörésének áraként visszazuhanjon tehetetlenül az immár értelmetlenné vált szelíd himbálózásba. Én pedig, a tudatos, biztosan és egyenesen szállok két megtartó női csukló felé. Érzem magamon Alex pillantását. Figyel, mint mindig, s nem tudom, ellenségemnek tekintsem-e, vagy barátomnak. Barátom, mert ő tanított meg minden ugrásra és ő ismertetett meg Andreával — és ellenségem, mert ő megbírálhatja hibáimat, s én az övéit nem, ellenségem, mert Andrea az ő nője volt, mielőtt engem megismert. Ő sem tudja, mit tartson rólam. A szakmában tanítványa vagyok; a szerelemben győztes vetélytársa, aki elvette tőle azt a nőt, aki számára egy rég felsejlett álom, a barátság megvalósulását jelentette. Összehúzott szemmel figyel, s én nem nézhetek vissza, nem láthatom, ahogy a magasból hangyává töpörödik — csak a repüléssel törődhetek.

Ez az ugrás az életemhez vezető szűk ösvényt jelenti. Még leng fölöttem az elbocsátó trapéz, még belekapaszkodhatnék, még érzem szelíd biztonságát — de én már csak a célt kereshetem, mert ha nem, hát lezuhanok. Régi házibulik, csömörös mulatások, enyhe otthoni simogatások röppennek fölöttem a magasba, de ahogy lenéznem tilos, föl sem tekinthetek. Magam ereszkedem alá az ismeretlen zöld tóba, s egyedüli társam a tüdőm zihálása. Nem vagyok a magam ura sem; a lendület, melyet még a trapéz farúdjának otthoni biztonságában nyertem, mely növekedett minden rúgással, erőfeszítéssel, gondolattal, melyet magam harcoltam ki, s melynek nagysága mégis a trapéz kötelének hosszától függött — nos, ez a lendület, jelenlétét hideg szél formájában éreztetve velem, visz előre, a felém közeledő női csuklók felé.

Két női csukló. Maga is a lendülete rabja, s mégis azért van, hogy nekem új támasztékot adjon. Nekem az életet, a megérkezést jelenti, s ez a jelentőség ad neki értelmet. Mikor még a kezek a test mellett pihentek, ő már látta indulásomat, fokozatos kiszakadásomat a farúd otthonából, látta az irányt, s tudta, hogy csak ő az, aki elém lendülhet a másik trapézon, csak ő nyújthatja felém kezét oltalmul. Most itt száguld, szembe velem, s nem törődhetem a kis női kezek szépségével, csakis az izmok, a megtartó erő bír jelentőséggel. Tudom, hogy lesz elég erő a csuklókban, ismerem jól e kis kezet. Andrea keze.

Alex áll lenn, s összehúzott szemmel figyeli egymásba futó ívünket. Nem lehet oka panaszra, eddig sikerült az ugrás. Tudom, hogy most kell koncentrálnom, most kell pontosan fölmérnem minden rám ható erőt: a holtpont következik. Minden ugró próbatétele. A test egyre lassul, az izmok megfeszülnek, mindkét trapéz elérhetetlen távolságban. Az otthontól már végleg elszakadtam. S hogy milyen otthont teremtek ugrásom célpontján, mennyire lesz enyhet adó a közös továbblendülés, az most fog eldőlni. Csak Andreán és rajtam múlik.

Vége.

Már érzem, ahogy testem gyorsul, nem tudom kormányozni magam; fokozódó erővel szállok Andrea felé. Még nem nyújtjuk egymás felé a kezünket. Még elszállhatok alatta.

Megtegyem? Nem fogok belepusztulni, megóv a háló, mely utolsó menedékként ott leng kifeszítve. A tó alján oxigén vár, de a titokzatos sellők örökre eltünnek. Mikor a házibulikon a földről nyaltuk föl a whiskyt, mikor sorba smároltam a részeg csajokat, mikor hazudtam, és köptem, ha tanítottak, mikor szeretetet loptam — nem gondoltam akkor, hogy ezek a bűnök ragadós kocsonyaként terülnek majd Andrea és az én kezem közé. Nem mocskolhatom be az ő kezét. Eszembe jutnak a percek, melyeket szégyellek, melyekre rossz gondolni. E pillanatok terhét már örökre magammal cipelem, de nincs jogom rátukmálni Andreára is e súlyt. A bolygók mindig társtalanul szállnak, azért olyan hideg a fényük. S remegésük, melyeket megfigyelhetünk tiszta éjszakában, az egyedüllét remegése. Bőröm összerándul a hidegben. Nem engedhetem el Andreát, s nincs jogom megragadni.

Pedig szeretem.

Ha görcsbe rándul a test, a gondolatok sem szabadok. A bűnbánat, mely ugrásainkat kíséri, nem alszik ki soha. Nincsen jogom kényelmesen megérkezni egy trapézra, ha szennyesen hagytam ott a másikat. Repülésem, önálló szállásom, Alex szakértelmét dicséri. Soha nem lehetek egészen a magam tulajdona. Bennem mindig mások valósulnak meg, én az ő munkájuk vagyok. Magamhoz sincs jogom, nemhogy Andreához.

Ha kirúgom magam, kirepülök a hálón túlra, a széksorok közé. Biztos megoldás. És végleges...

Néma repülés.

Egy lélegzet.

Nem vagyok ura magamnak. Kezem elhalad az arcom előtt, felé nyújtom a karomat. Ujjaim egy pillanatra érintik a szememet. Lihegek. Szorosan, görcsösen megfogom Andrea kezét, érzem izmai feszülését, megránt, lendülünk fölfelé. Puhán, s mégis keményen markoljuk egymást. Már egy test vagyunk, az ő menedékteste, s az enyém, mely a küzdést választotta. Meleg a keze. Sírok.

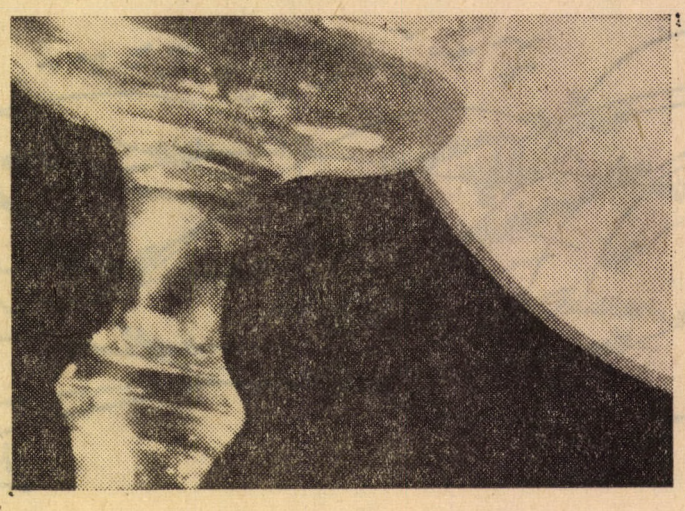

Gubbasztó

Nekem nem jutott részem —
— hiszen nem én akartam megszületni
s itt-és-most létemről nem tehetek,
ez van, munkával majd fiam életét
válthatom nemesebbé,
aki mindent megkapva fiáért dolgozik majd, és így tovább —
nem jutott nekem részem tehát
a luxus-kajáldák pincérsima fényéből
de éhhalálról csak újságban olvasok
mesés profitok várfalaiból, csekkek kényelméből
de nem rakhat ki az utcára senki
abból, hogy a rekámok hozzám is szóljanak: Vegyél!
de a ruhám divat szerint készül
nem jutott részem
hogy kocsim, saját autóm legyen,
száguldjak, mutatva lányoknak világot
de meztélláb sem járok sosem
a „Lesen und Reisen macht klug"-ból csak a „lesen" az enyém
mert a „távoli" tájak nagyonis közeliek
de mint katona is itthon maradok
a szuperhősök szuper-rejtélyek maradnak
de Thomas Mann néhány mallérért mesél nekem
egy pohár piának is megnézem az árát
de magnómon üvölt a beat, a boldog...
így tehát
miközben csorgó nyállal vágyakozva figyelem
a külföldi kocsikból kiszálló krapekok
— saját korosztályom — dőzsölő, eltelt röhögését
fájón mosolyogva az élet viccein, szerencsésnek mondhatom
magam.

KONCZ GÁBOR:

Az emberek egymáshoz és önmagukhoz való viszonya érdekel. A problémák megoldhatósága és megoldása.

A MI ÉLETÜNK

Kirakós játék. Nem, mozaiktábla. Az súlyosabb és maradandóbb.

Kedves Barátom! Mostan a szomorúságról akarok írni neked. Mozaikokat. Mit gondolsz, ha táblává összerakod, érthető lesz?

Azt mondják, Tamási Gáspár szépen írt. Az íráshoz mindig fehér inget öltött. Mintha ünnepelne, megadta neki a tiszteletet. Most én is fehér inget vettem fel. Megmosakodva ültem neki, mert ezt követelik tőlem ezek a képek, az arcok, a szemek, no, és az az őszirózsa is, amit kihúztam a zsebemből és — de ezt később.

Hanem, mondok még valamit. Felvettem egy pulóvert a fehér ingemre, hogy ne piszkolódjon a könyöke! Hát ekkora komédia ez?! Már itt megalkuszunk, barátom. Megmosdunk és palléros ésszel, harmatos szívvel állunk neki, de kipárnázzuk a széket és védjük ingünket.

Nem vagyunk mi erősek?

Az integetésnek is megvan a maga fejlődéstörténete. Meg ám, sőt, annak igazán. Jó mutató. A technikai fejlődésé és az elszakadás gyorsaságáé.

A gyalogos világban kísérhették az elmenőt. Le-leszakadozott a kíséret, de mindig volt, aki a „pityergő dombig" kitartott. Addig, ahol aláiramodott az út, vagy kaptató következett. Addig, ahonnan még lehetett utána kiáltozni. A szekerező korban még futhatott utánunk anyánk, fogta bal kézzel a lőcsöt. Meg ne fázz, meg ne hűlj; és a nagymama gyűrött tízesét még bedughatta a zsebbe. Aztán kifúlt, elmaradt, ahogy a lovak megszaporázták. A hátsó ülésről visszafordultunk, és zizegett lábunk alatt a szalma, rázkódott a szekér.

A vonatból hosszan ki lehet hajolni, és még sokáig látjuk a kendőlobogtatást. Becsap a korom, van, aki morgolódik.

Az autó ablakán csak a csukló fér ki. És közben megszólal bent a rádió.

A repülő? Azt hiszem, kondenzcsíkot csak a katonai gépek húznak. Bár lehet, hogy ez nem igaz. De különben is. (Ugye, hogy töpörödnek a mozaikjaim?)

Megjött a busz. Egy egyetemi csoport nagy vidéki városunkból. Színházat látogatni este, múzeumot nézni nappal. Pontosan olyanok, mint mi! És mégis csodálkoztam, amikor az egyik azt mondja: ő népművelés—matematika szakos, mert erre szükség van. A másik: ő tanári után feltétlenül elvégzi a pszichológiát, mert ma egy pedagógusnak ez kell a neveléshez. Pedagógus, nevelés, de kérem! Pedig talán ilyenek vagyunk. Érzünk erőt — csak szégyelljük olykor.

Mint egy jó keresztény gyülekezet által nevelt, sematikussá lett tollforgató! Akiben líraiság még van — és ezzel falcolja a falat és szögezi a drapériát, az új ipari város leendő szerkesztőségében! (Látod, hogy mentegetem magam. Már az elején felvettem egy védőpulóvert.)

Az első este, amikor felkísértük őket a Citadellába, akkor derült ki, hogy ő is pesti. A srác. Lefelé jövet. Ott lakik a körtéri koleszban. De menjünk együtt, mert ő nem ismeri ezeket az ösvényeket lefelé. Sárga, fülközépig érő haja volt. Amikor a szobor mellett eljöttünk, az őrbódénál felvillant egy zseblámpa, és akkor láttam, hogy könnyes a szeme. Hogy ő építész hallgató, itt, a Műszakin, és szeret tanulni, és minden érdekli, és Ilonkával együtt járt a vidéki városban, de ő oda való, és nem jöhet ide egyetemre, építészet meg csak itt van, és nona, hogy csajozik (egy vörös fény gyúlt fel a fák között, és könnyes volt a szeme), de Ilonka a nyugalom, ő az a lány, aki, és menjünk már együtt, hogy végigmondja, mert biztosan én is...

Nem, én nem, kérlek, de menjünk, természetesen. Én ugyebár túl vagyok az ilyen nehézségeken, meg kell fizetni a tanulópénzt. Megvívjuk a tusát, mondhatnám, osztályharcban vagyunk magunkkal, hogy ilyen objektív kategórikus, dialektikus, sziklaszilárd legyek.

Hazudik! Legalábbis ezt láttam a Szegednél a halak szemében, át az akváriumon, két óra előtt tíz perccel, éjszaka, mert már térben és időben ott jártunk. Igen, hazudok. De mi a fenéért? Menjek a francba az összes kategóriáimmal.

Én Vele csak aznap ismerkedtem meg. Kismadár. Gerle egy Váci Mihály-versből. Fricska. Kategóriáktól fuldokló hazugságaimra. Szép volt. Amikor a kiugrón megsimítottam a haját, igen örültem, hogy semmi több. És valahogy az jutott eszembe, amikor agyonázva, hóttsáros ruhában, a Belvárosban igazoltatott egyszer a rendőr. Igen nagyot kacagtunk akkor. Azt mondja, álljak meg. Honnan jövök, mi van a degeszre tömött táskámban! Mondom, faluról jövök, és szilvalekvár, szilkében, amit nagy üstben főzött a nagyanyám, góréval tüzelve alatta, szeptember végén, este, kint, az udvaron. A szemembe nézett, szagolta a leheletemet. Aztán felnevetett, s aztán azt mondta: — Fiam, de belenyalnék, az ujjammal, ha nem lennék szolgálatban.

Örültem annak, amit mondott, és bámultam, hogy lehet valaki ilyen naív. De szép volt, és nem adtam volna a percet egy mulatt nőért. És másnap a színházba vittem neki a zsebemben két szál őszirózsát. Gyönyörű piros volt egész este. Égett az arca, mert szégyellte, hogy buszos, kirándulóruhában van.

Amikor beszálltak a buszba, elárulta magát. A két sárga virágomat szorongatta a kezében.

Akkor láttam meg a srácot. Húzódott rajta az anorák, ahogy fogta a kinyúló kezet. Két csillogó, fekete lányszemet is láttam. Számolok. Négy év gimi, plusz kettő, ez megvolt. Fogják-e bírni? Még fogják egymás kezét. (Mi gyűrűt haraptunk a nagy Velével egymás kezére, míg lassan döcögött ki a vonat hajdanában. Aztán, hogy elmúlt a helye. A szőr még nem nőtt ki a karomon, ahol a borotvát egyszer kipróbáltam rajt — a gyűrűheg, hát ennyi csak?)

Elment a busz. Hogy ne várjunk villamosra, mert nem bír most egyhelyben állni. Gyaloglunk. Fényesre dörzsöli az almát, amit az utolsó percben kapott. (És én szégyelltem, hogy láttam, amikor rálehelt.) Én nem kérek. Három lépés múlva szó nélkül nyújtja a felét. Úgy látszik, ezt nem lehet nem megosztani. Hol lehet olyan nagy, olyan óriási töltőtollat kapni, mert ő írni akar. Mondok egy helyet. Beszélek egy nemlétező trafikról, ahol egészen olcsón árulnak ilyet. Igen, ő el fog oda menni. Szása bútor sárgállik ránk egy kirakatból. Megáll, és azt mondja, itt jártak délután Ilonkával. Egy fordulónál kezet nyújtunk. Nem kérdem a nevét, ő sem az enyémet. Valamit motyogtam neki az integetésről. Meg a kondenzcsíkról, hogy erősen akarni kell, és nem kell szégyelni az elérzékenyülést.

Azt mondta, nincs is olyan nagy töltőtoll, és sarkon fordult.

Elment az építészhallgató az integráljaival, rajzaival, hosszú hajával. És én arra a vacak zsebőszirózsára gondoltam.

Barátom, minden jót! Elég ebből ennyi. Pulóver ide vagy oda, kimosom az ingem. Bioponban, az kiviszi a szégyellősséget.

Rakd össze a mozaikokat. Csináltunk már ilyet. Gyerekkorunkban, a vasárnapi iskolában, apró kockákból ki kellett raktunk Jézus életét. Én a jobb lábát egyszer elvesztettem. Aztán raktuk töriórán az „és élni tudtunk a szabadsággal" sorozatot. A legjobban az a gyár tetszett, előtte iparőrrel. Szóval, össze lehet ezt is rakni. Te ne szégyelld, ha mozaiktáblát kapsz. Én azt mondom, álmodtam. Na, hol a Biopon? Szia!

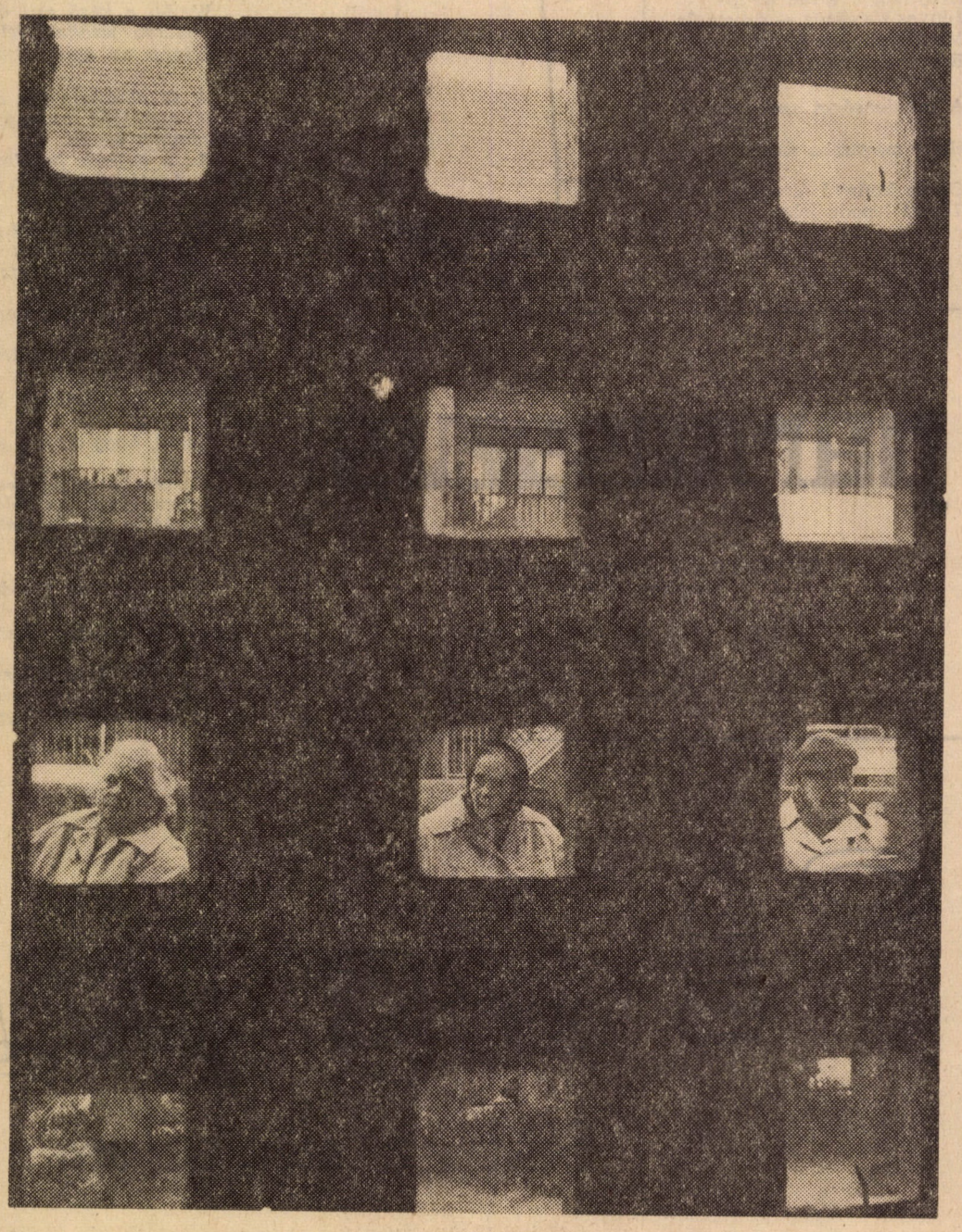

FOTO KÁLMÁN DEZSŐ

Történet a három ütésről

TÉZIS

A Duna-parton előttünk kószált egy pár. Ketten cipelték a teletömött szatyrot. Láthatóan megzavarodtak a kerítésektől, a kerítés nélküli helyeken a nedvességtől, a száraz helyeken a letelepedettektől. Nem erre számítottak, hogy ilyen messze és ennyien, és nedvesség és kerítések... Riadtan néztek körül. — Nézzétek, ha ezen az ösvényen mentek, körülbelül ötszáz méterre találtok helyet — szóltam oda nekik az ismeretlenségből előbukkanva. A lány lesütésnek induló szemében láttam a fényt és melegséget.

Rajz: VARJÚ EMMA

Társam — aki velem volt — kajánul megszólalt: — Te, ugyan, egy tízesért is adhattad volna a tudományodat, hallod, nem vagy szemfüles.

Az ujjaim lassan hajoltak a tenyerembe, jobb alsó karom könyökmagasságig emelkedett, maj sebes ívben csaptam felfelé, az állára.

ANTITÉZIS

Az Erzsébet-hídon, alig megfogva egymás kezét, mennek. Hirtelen a fiúnak nagy ötlete támadt. — Te — szólt a lányhoz suttogó hangon —, most mutatok valamit. Figyelj! — Kulcscsomót ránt ki a zsebéből, a korláthoz megy, s az egyik kulccsal rá-üt. A lánynak feketén villan fel a szeme a megfeszült, élő, erőlködő acél vijjogó hangjára. — Teee — mondja, lággyá téve az acélhang élét —, te édes...

Társam — aki velem volt — idegesen megszólalt: — Látod, ezek verik le a festéket mindenünnen.

Egyenesen, rugalmasan csaptam pontosan a jobb szemébe. Egy tört másodpercre éreztem jobb kezem gyűrűs és középső ujjának harmadik percein a meleg, kerek szemgolyót.

SZINTÉZIS

Egy helyütt a vízpart meredeken szakadt le. A homokfalba hosszú, vízszintes lyukakat fúrtak a gyúrgyalagok. Csodálatos madarak, harmonikusan hordanak magukon minden színt. Színekre bontva verik vissza a napsugarakat, egyenesen a napnak, amikor a nyíláshoz libbennek. Kifelé mindig háttal jönnek, a megkapaszkodó és elrugaszkodó lábacskák oválissá koptatják a kerek furat bejáratát. (Olyan, mint öreg kollégiumokban a lépcsőkopás.) A vízben úszó, hatalmas, száraz ágcsomóról egy most a bejárathoz billent. (Hogy nem téveszti el?)

Társam — aki velem volt — jobb kézzel benyúlt a lyukba, szélesre, durvára dörzsölve a bejáratot. (Mint öreg kollégiumok lépcsőjét ha csákányozzák.) Félig kifordulva hátrakacsint: „No, most megnézzük a csodamadarat közelről."

Jobb szeme begyulladt, kékpiros monoklijára csaptam, úgy, hogy a homokhoz verődött a feje.

Lassan, üresen húzta ki a kezét, ép szemével egy „na, majd később"-el követve a mozdulatot.

Kicsit megrándult vállát helyrerázta, nadrágja ráncaiból fanyelű, köszörült kést húzott elő.

Felső gombjánál nyitott ingemet elől elkaptam, letéptem. A lepergő, áttetsző, hamis gyöngyházgombokat gyorsan befedte egy homokforgó.

Előregörnyedve láttam, hogy a vastag csík a rekeszizmom tájékán törik meg, és folytatódva, a homokban piros lyukat fúr.

Surrant valami a fejem felett, és két pici árnyék suhant el a homokon.

És a lovakhoz

...és hozzájuk
ne képzelj béklyót
patkóikkal porba vert
roncs csak az

...és kőre dobbanva
szikrák pattannak
patáik alól
...és akkor a legszebbek
ha szőrük kifényesedve
játszik a Nappal
a kancákon megfeszülnek
az inak
és a csődörök
orrcimpái remegnek

...szépek mert erősek
és mert lényegük
a vágtatás

Iszákos (szomorú, rokkant, idióta, stb.) barátaimhoz

Kovács Endre

A pillanat örökké tovazuhan
Kitárt ablakok tátognak görcsösen
ahol
a fények zajok színek bűzök
remegő molekulái vegetálnak
mint
Georgio de Chirico vásznain

Az ismeretlen lehetőségek hófehér csöndje
terpeszkedik rajtunk
ez a vegytiszta félelem
Csillogó fémekből esztergálunk izéket
palántát dugunk a földbe
verset írunk, hogy éljünk
Mert mentegetőzni kell, ha a némák
a csecsemők megkérdezik:
miféle mákonyt szívnak a semmit se tevők?

Túléltük már a bimbós szólamokat
Ítélőbírák lettünk, nemcsak bűnösök

De hogy ne aggódjanak az agitátorok
A bűntudat nem kap amnesztiát
csak éppen az ítélethozatalt elnapoljuk.

Szalay Dénes

Kezdet

Idegen világba taszított egy sistergő ölelés
hol a halál sem megoldás, csak feloldozás
Mélázva imbolygó nosztalgiával
mint a megvert
elhagyjuk a látszatszép-rombelsejű
kérészéletű meggyilkolt ideáljainkat

A robbanásból rendeződő építmény merész
de a csupasz-fényes köveket
az ismeretlenség tartja össze
s a toronykoronadísz súlya
az utolsó mentsvárat is valósággá zúzza

Mi a szerelem?
két ismeretlen összomló gondolattömeg
egymáshoz feszülő sistergő félelem
rettegés a pillanattól mikor az élet hazug családja
a hit falakat a megszokással
észrevétlenül alláknázza

Tormai László:

„Hogy mi a műfajom? Vers, novella, humoreszk? Igen, az élet!"

Meglepetés

— Áh, szia! Te vagy az?
— Szevasz —, amint látod.
— Régen láttalak. Már lassan egy éve...
— Hmm...
— Hol bújkáltál?
— Világ körüli úton voltam.
— Mi van, ittál?
— Ittam egy keveset.
— Elég hülyén nézel ki,... valami baj van?!
— Baj?... Jó kérdés!
— Nincs nőd?!
— Nő?... Ami azt illeti, együtt vagyok valakivel.
— És?...
— Együtt, csak rájöttem, hogy nem szeretem!
— Olyan biztos ez?
— Hát...
— Sajnállak... Látod, kár, hogy otthagytál! Erre szokták mondani, hogy régen milyen jól megértették egymást.
— Maradsz a nagy barát?!... Felelj!... Igaz, ez is szép tőled, ha jól meggondolom. Lehet, hogy hülye voltam?!
— Ne sajnáltasd magadat!
— Látom közömbös vagyok neked. Tartod a távolságot.
— Miért, mit gondoltál? Barát még lehetek, elbeszélgetek veled...
— Jégcsap! Többet nem akarsz?! Igazán csaphatnánk egy görbe estét, ha már ilyen váratlanul összeakadtunk!... Vagy van valakid?!
— Nincs, de ez most nem számít!
— Neked jó így? Nem akarsz egy kicsit vidám lenni?!
— Tudod mit? Akarok!
— Oké! Erre igyunk! Egészségedre!
— Szia.
— Úgy érzem, ma nem szabad

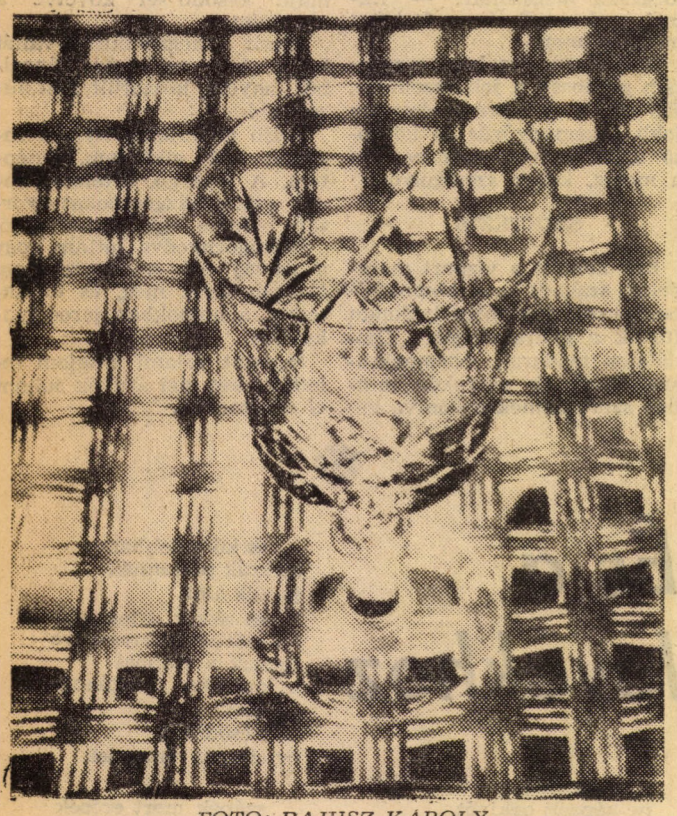

FOTO: BAJUSZ KÁROLY

— Meg.
— Igaz, nem voltál kiállhatatlan!
— Az a baj, hogy téged sem szeretlek. Senkit sem szeretek!... Talán még magamat sem.
— Részeg vagy!
— Lehet,... nincs kedvem vitatkozni... Veled nincs.
— Mi bajod egyáltalán?! Leülök egy kicsit. Nem is mondtad! Pedig még talán meg is vigasztalhatnálak...
— Meg! Hol?! A szívem táján?
— Bolond! Javíthatatlan vagy! Persze nem akarlak untatni... Unod te még a levegőt is, ahogy így elnézlek. Elmegyek!
— Várj!
— Minek?!
— Ismered Katit? Őt, aki olyan nyugtatólag hat rám, hogy nem találom mellette a helyemet. Nem történik semmi!
— Mi történne?
— Sok minden történhetne...
— Például találkozunk!
— Hha! A régi szép idők... Meg szép napunk van! Hogy vagy! Köszönöm! És te! En is! Viszlát! Viszlát!
— Elég!... Iszunk valamit?
— Mit kérsz? El is felejtettem.
— Gint.
— Elmehetek veled??
— Nem Már nem szeretsz... Te mondtad!
— Hmm... Két gint kérek! Pose lehet tudni!
— Nem?! Nálad nem, az biztos. De ne is firtasd, mert megerőlteted magad!
— Nagy kár!
— ???
— Na, szia, igyunk!
— Szia.
— Mit csinálsz mostanában?
— Semmi különöset. Várom a nagy őt.
— Az nem sok. Mégis elkísérnélek!
— Nincs értelme!
— Honnan tudod?!
— Biztos vagyok benne.
— És ha azt mondanám, hogy hiányoztál?
— Ne mondd!
— Értsd meg, kell valaki! A nyugalom. E nélkül semmire sem tudok koncentrálni.
— S én lennék a nyugalom? Faképnél hagytál, jött az izgalom — Kati. Azután én, vagy más — a nyugalom. Jó szöveg! Csak kicsit sántít!
— Hagyjuk a régi dolgokat! Menjünk el inkább egy zenés helyre!
— Kati hol van?
— Valami tanfolyamon, vagy hol.
— Értem.
— Nem érted! Iszol még egy gint?... Még kettőt kérek!... Igen. ugyanezt.
— Mi ez, gin tanfolyam?
— Az is lehet. Az első lecke.
— Miután megbukott a tanár!
— Utóvizsga is van!
— Igen, de nem nálam szívem!
— Teljesen elkeserítesz! Egy kicsit sem akarsz jó lenni hozzám? Gondolj az érdemeimre! Vagy mit tudom én! No...???
— Mit akarsz tőlem?... Fogadjalak vissza? A nagy vándort?!... Kati osztálytársam volt, sohasem haragudtam rá. De rád igen! Valahogy nem volt szép! Persze, ma már elfelejtettem — egy év nagy idő. De ne hízelegj, ne udvarolj — ezt nem akarom!
— Meg, nem voltál kiállhatatlan!
— Az a baj, hogy téged sem szeretlek. Senkit sem szeretek!... Talán még magamat sem.
— Részeg vagy!
— Lehet,... nincs kedvem vitatkozni... Veled nincs.
— Mi bajod egyáltalán?! Leülök egy kicsit. Nem is mondtad! Pedig még talán meg is vigasztalhatnálak...
— Meg! Hol?! A szívem táján?
— Bolond! Javíthatatlan vagy! Persze nem akarlak untatni... Unod te még a levegőt is, ahogy így elnézlek. Elmegyek!
— Várj!
— Minek?!
— Ismered Katit? Őt, aki olyan nyugtatólag hat rám, hogy nem találom mellette a helyemet. Nem történik semmi!
— Mi történne?
— Sok minden történhetne...
— Például találkozunk!
— Hha! A régi szép idők... Meg szép napunk van! Hogy vagy! Köszönöm! És te! En is! Viszlát! Viszlát!
— Elég!... Iszunk valamit?
— Mit kérsz? El is felejtettem.
— Gint.
— Elmehetek veled??
— Nem Már nem szeretsz... Te mondtad!
— Hmm... Két gint kérek! Pose lehet tudni!
— Nem?! Nálad nem, az biztos. De ne is firtasd, mert megerőlteted magad!
— Nagy kár!
— ???
— Na, szia, igyunk!
— Szia.
— Mit csinálsz mostanában?
— Semmi különöset. Várom a nagy őt.
— Az nem sok. Mégis elkísérnélek!
— Nincs értelme!
— Honnan tudod?!
— Biztos vagyok benne.
— És ha azt mondanám, hogy hiányoztál?
— Ne mondd!
— Értsd meg, kell valaki! A nyugalom. E nélkül semmire sem tudok koncentrálni.
— S én lennék a nyugalom? Faképnél hagytál, jött az izgalom — Kati. Azután én, vagy más — a nyugalom. Jó szöveg! Csak kicsit sántít!
— Hagyjuk a régi dolgokat! Menjünk el inkább egy zenés helyre!
— Kati hol van?
— Valami tanfolyamon, vagy hol.
— Értem.
— Nem érted! Iszol még egy gint?... Még kettőt kérek!... Igen. ugyanezt.
— Mi ez, gin tanfolyam?
— Az is lehet. Az első lecke.
— Miután megbukott a tanár!
— Utóvizsga is van!
— Igen, de nem nálam szívem!
— Teljesen elkeserítesz! Egy kicsit sem akarsz jó lenni hozzám? Gondolj az érdemeimre! Vagy mit tudom én! No...???
— Mit akarsz tőlem?... Fogadjalak vissza? A nagy vándort?!... Kati osztálytársam volt, sohasem haragudtam rá. De rád igen! Valahogy nem volt szép! Persze, ma már elfelejtettem — egy év nagy idő. De ne hízelegj, ne udvarolj — ezt nem akarom!
— Meg.
— Igaz, nem voltál kiállhatatlan!
— Az a baj, hogy téged sem szeretlek. Senkit sem szeretek!... Talán még magamat sem.
— Részeg vagy!
— Lehet,... nincs kedvem vitatkozni... Veled nincs.
— Mi bajod egyáltalán?! Leülök egy kicsit. Nem is mondtad! Pedig még talán meg is vigasztalhatnálak...
— Meg! Hol?! A szívem táján?
— Bolond! Javíthatatlan vagy! Persze nem akarlak untatni... Unod te még a levegőt is, ahogy így elnézlek. Elmegyek!
— Várj!
— Minek?!
— Ismered Katit? Őt, aki olyan nyugtatólag hat rám, hogy nem találom mellette a helyemet. Nem történik semmi!
— Mi történne?
— Sok minden történhetne...
— Például találkozunk!
— Hha! A régi szép idők... Meg szép napunk van! Hogy vagy! Köszönöm! És te! En is! Viszlát! Viszlát!
— Elég!... Iszunk valamit?
— Mit kérsz? El is felejtettem.
— Gint.
— Elmehetek veled??
— Nem Már nem szeretsz... Te mondtad!
— Hmm... Két gint kérek! Pose lehet tudni!
— Nem?! Nálad nem, az biztos. De ne is firtasd, mert megerőlteted magad!
— Nagy kár!
— ???
— Na, szia, igyunk!
— Szia.
— Mit csinálsz mostanában?
— Semmi különöset. Várom a nagy őt.
— Az nem sok. Mégis elkísérnélek!
— Nincs értelme!
— Honnan tudod?!
— Biztos vagyok benne.
— És ha azt mondanám, hogy hiányoztál?
— Ne mondd!
— Értsd meg, kell valaki! A nyugalom. E nélkül semmire sem tudok koncentrálni.
— S én lennék a nyugalom? Faképnél hagytál, jött az izgalom — Kati. Azután én, vagy más — a nyugalom. Jó szöveg! Csak kicsit sántít!
— Hagyjuk a régi dolgokat! Menjünk el inkább egy zenés helyre!
— Kati hol van?
— Valami tanfolyamon, vagy hol.
— Értem.
— Nem érted! Iszol még egy gint?... Még kettőt kérek!... Igen. ugyanezt.
— Mi ez, gin tanfolyam?
— Az is lehet. Az első lecke.
— Miután megbukott a tanár!
— Utóvizsga is van!
— Igen, de nem nálam szívem!
— Teljesen elkeserítesz! Egy kicsit sem akarsz jó lenni hozzám? Gondolj az érdemeimre! Vagy mit tudom én! No...???
— Mit akarsz tőlem?... Fogadjalak vissza? A nagy vándort?!... Kati osztálytársam volt, sohasem haragudtam rá. De rád igen! Valahogy nem volt szép! Persze, ma már elfelejtettem — egy év nagy idő. De ne hízelegj, ne udvarolj — ezt nem akarom!

Lebegés

Szitálom az űrt
a gondolatok peremén,
ahogy a kincsrevágyó esti
csendben
koppan a lét;
gnómok és tündérek
árnyakként párolognak,
így játszik a falak közt
az elcsendesedett anyag;
elektromos csápok motozzák
az éjbe lopakvó órát,
bizsergetőn átölelnek mindent,
mindent, ami még vár.

Kis aranyrögök,
a múlt lámpásai,
fizetek és világítok veletek
asztalcimborámnak, a mának;
amíg ő is kínál,
és ahogy a ketyegő vérét
isszuk,
felkap a légbe,
visz az újsághírrel, könyvvel,
lázadással s törvénnyel,
harccal, avagy békével
térképen át;
lebegtet égitestek felé,
majd a tenger mélyébe merít,
emel, gyúr, ölel, taszít,
elhagy és továbbragad;
prédának lök,
azután asztalhoz ültet,
több hangszeren játszik,
majd csend fogad.

Aztán szűkül a kör,
lassul a vér,
fénylétrával szaladgálok
ismerős ablakok alatt,
de bemászni már nincs erőm,
mert kísérőm magamra hagy.

★

Csók

Egy pillanat az est
mozdulásából,
a feketeségben vibráló sóhaj,
ahogy elkoppan néhány lépés,
s zörren egy távoli villamos,
miközben a csend elszakad.
Az ablakon fény zizeg,
a szemhéjon rózsaszín, ezüst;
ólom és tűz egymásba harap,
s lassú táncba olvad,
a világot tartó, ezernyi kötelék

Bakonyi Péter:

Perc

Árnyékot ír a fali lámpa
Fényes kerekség — fekete űr
Messze ahol az álmok élnek
Egy asszony áll — legbelül

A mindenséget szekerembe
fogtam
Hogy magamba szorítsam a
titkot
Olyan könnyű álmokban élni
Tépett lepedő jelzi
hogy
itt
volt

VARJÚ EMMA RAJZA

Kékesi Katalin:

A 25. óra

Lángsarkú félelmek
utánam loholnak
Szívemig érnek
Bőröm alatt
a szeretet hártyáin
dobolnak
S a fénynek
a tort ülő örömnek
nincs helye

Fellázadt a kéz
nem simíthat
A szem vérbogain
fáradtság tanyáz
S ha elkiáltod
értelmet adtatok
meleg burkú hit-házat
érzed
ahogy a láng
tudásházadra csap
s görgeti
csonttá égett
vágyaid
a napnak 25. órájában

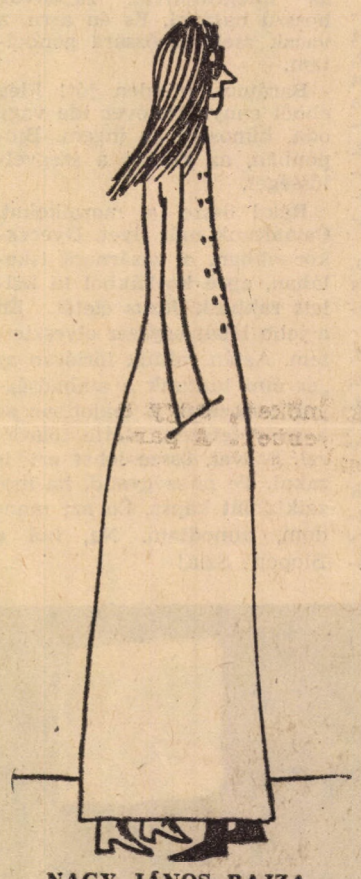

NAGY JÁNOS RAJZA

parnasszus

A KÖZGAZDÁSZ irodalmi melléklete.
Szerkesztették:
KÉKESI KATALIN és
PONGRÁCZ GYÖRGY

SCHMIDT HELGA:

Szerelem

Kedvesem, hajad aranyló zöld
S mosolygó almák csüngenek karjaidon,
Szádból csorog a mézédes napsugár,
S míg iszom, elbódulok illatodon.

★

Csalás

Szeretném ha az elfolyó érzés
megtalálná saját határait.
Szeretném ha nem sejtené
fojtva-szorító halála lehetőségeit.

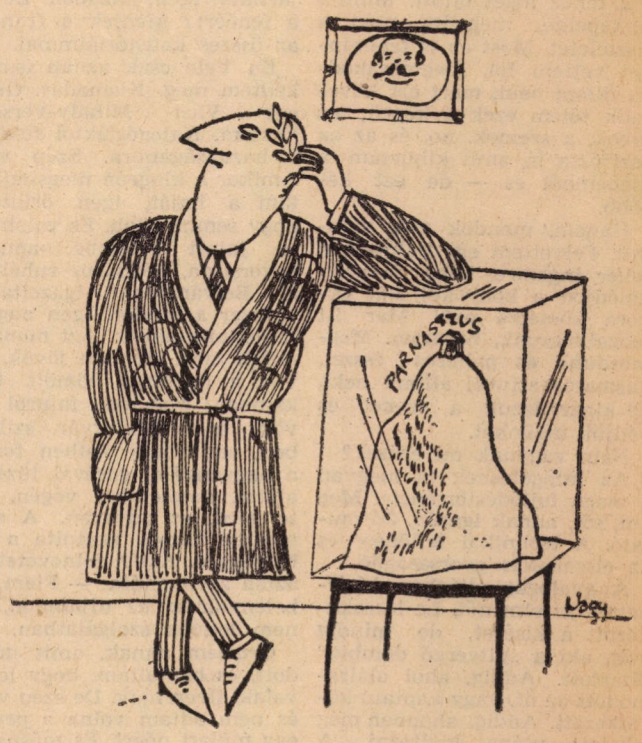

Szavak a pácban

Igazán nem panaszkodhatunk! Van miből meríteni, amikor szépen és választékosan akarjuk kifejezni magunkat. Szavaink általában el is érik a kellő hatást. Csak az, akinek mondjuk, mindig másra gondol Mindig mindenki másra gondol! Vagy semmire. Mert ugye, azt senki sem gondolja komolyan, hogy mindent vegyünk szó szerint. Egy szó, mint száz, kilóg a löláb.

Mereng Marcell zöldfelsői lakós, bensőséges keretek között szabadjára engedte a gondolatait. Azok boldogan roppentek a fényesség felé.

Az a szamár fülig szerelmes. Azon túl csak a haja van — no és a pénze. Az meg égnek áll.

W. M. a késő esti órákban kiöntötte a lelkét. Egy arra haladó járókelő feljelentést tett.

Minap az egyik ismerősöm lóvátett. Most nyeritek.

A. Q. elszalasztotta a szerencséjét. Lottószelvényért.

A szomszéd kutyája napok óta be van sózva. A holdfénynél romlik.

Az a bajszos fiatalember örömében kiugrott a bőréből. Azután megtudta, hogy nem ő az apa. Most másik bőrt keres.

Lom Lipótnak helyén van az esze. Pedig már mindenhol kerestük, csak ott nem.

Egész életében fente rá a fogát. Most már műfogsora van.

Csak a számlán vette észre, hogy beleköptek a levesbe.

Addig csapta a szelet, amíg a szél visszaütött. Igaz, hogy sötét volt.

Itatja az egereket. Mindig mondtam, hogy fűnekfának fizet.

Lehet, hogy átlát a szitán, de azért néha fogódzkodhatna is!

Kértem, hogy ne fesse az ördögöt a falra. Még jó, hogy homok volt az ablak alatt.

Kibújt a szög a zsákból. Csakhogy a zsák üres!

Rázza a rongyot. A szomszédokat pedig az irigység.

Tejben-vajban fürödtek. Az a bizonyos pénz pálinkára kellett.

Mindent kutyafuttában intéz el. Úgy viszik utána a fákat.

S végül: Árva filléreket szívesen felnevelek! Valamint mindenféle szőrszálhasogatást bármikor vállalok. Addig is továbbállok egy házzal.

— Tormai —

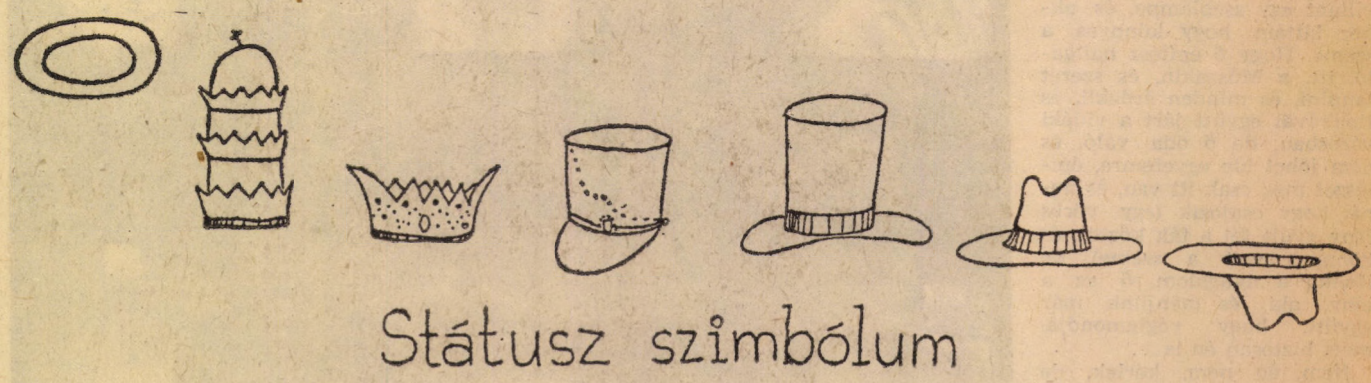

HALÁSZ GÉZA RAJZA

Utólagosan a harmadik „tettes", a Művelődésügyi Beruházási Vállalat (MÜBER) válasza is befutott a „Lehet-e dossziékból tornaterem? című cikkünkkel kapcsolatban.

Örömmel vettük és közöljük válaszukat, annál is inkább, miután az rendkívül önkritikus, mértéktartó, sőt, amennyiben hangoztatják, hogy lapunk és a tv hatása mozdította el a holtpontról az építkezés ügyét.

Örömmel tölt el bennünket a közeli elkészülési határidő is.

MŰVELŐDÉSÜGYI BERUHÁZÁSI VÁLLALAT
BUDAPEST V. VERES PÁLNÉ U. 9
Telefon: 186-097; 186-577; 186-582
Távirati cím: „MÜBER" Budapest
Telex: MÜBER BP 3573

Válasziratában kérjük ügyiratunk számára és ügyintézőnk nevére hivatkozni

Ajánlott.

Budapest, 197o. november 17

Tárgy:

Szám: 6207/1/1969 Hiv. szám:

Ügyintéző: Wágner/JM.

Kincses György
felelős szerkesztő
"KÖZGAZDÁSZ" cimü Lap

Budapest IX.,
Dimitrov tér 9.

Hivatkozva a "KÖZGAZDÁSZ" 197o. szeptember 17-i, valamint a november 12-i számaiban megjelent és a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Budapest IX., Kinizsi utcában lévő 4oo fős Kollégiumára vonatkozó cikkekre, az alábbi tájékoztatást kivánjuk adni.

A tárgyi Kollégium teljes kivitelezési munkáira épitési szerződést kötöttünk a Középületépitő Vállalattal. A szerződés szerinti befejezési határidő 1969. augusztus 2o-a volt. Sajnos az épitőipar nagymértékü kapacitáshiánya miatt a létesitmény teljes befejezése határidőre nem történt meg.
Az Egyetemmel történt tárgyalások alapján kénytelenek voltunk bizonyos épületrészeket átvenni, annak érdekében, hogy az iskolaév kezdetére a diákok elhelyezése megtörténjen.

A tornatermi szárny épitési munkáinak befejezését kivitelező vállalat csak 197o. I.n.év végén tudta teljesiteni, de így is igen sok hiánnyal. Problémaként jelentkezett még hogy a tornaterem berendezési eszközeit nem tudtuk felszereltetni, mert nevezett vállalat nem vállalta. Végül is az MTS Épitőipari Vállalatot sikerült a berendezési munkák felszerelésére biztositani. Ez a vállalat azonban a tervező által adott költségvetés helyett olyan árajánlatot adott, melyet tervező intézet sem tartott elfogadhatónak tekintettel arra, hogy a munka állami beruházási hitelből készül.

A szeptember 17-i ujságcikk, valamint a későbbi TV riport hatására az érdekelt felek megegyeztek, hogy a munkát elkészitik és az adminisztrációt később rendezik.

A tornaterem berendezésének elkészitési határidejéül 197o. november 15-ében állapodtunk meg.

Meg kell emlitenünk, hogy a november 15-i határidőt kivántuk megvárni annak érdekében, hogy a teljesitésre vonatkozóan tájékoztatást tudjunk adni.

A határidő elteltével ezuton tájékoztatjuk Önöket, hogy a tornaterem felszerelési munkái befejezést nyertek. A parketta, labdapálya vonalazása még folyik, ezután jön a parketta beeresztése, fényezése.

A müszaki átadást a jövő hétre kivánjuk kitüzni.

Az ujságcikkben szereplő különféle szavatossági munkák, valamint az azóta is felmerült javitási munkák elvégzését kivitelező vállalat 197o. november 3o-ra vállalta. Ugyancsak folyamatban van a Gazdasági Döntőbizottság által megitélt tetőjavitási munka elkészitése.

Az épitkezés használatbavétele után a hatóságok különféle pótmunkákat rendeltek el. Ezeket a pótmunkákat megpróbáltuk több izben a Középületépitő Vállalattal elkészittetni, azonban ezeket minden esetben visszautasitották. Igy további problémát jelent pl: az olajtároló külső kerítésének magasitása, valamint a szeméttároló edények részére tárolótér kialakitása stb. Ezeknek a kiviteleztetése az Egyetemnek is, valamint részünkre további problémákat jelentenek.

Ezuton köszönjük a sajtóban nyujtott segitséget, mely lehetővé tette a tornaterem és a szavatossági munkák befejezésének előbbrevitelét.

Dr. Szépfy Oszkár
igazgató

Koncz Zsuzsa a klubban

December 2-án telt ház volt a klubban. Sokan voltak kíváncsiak fiatal, nemzetközi viszonylatban is egyre közismertebbé váló táncdalénekesnőnkre, Koncz Zsuzsára.

A kérdés-feleletes játék nehezen indult. Úgy érzem, nem szükséges elmondanom, hogy milyen nehezen születik meg az első kérdés. A lényeg az, hogy megszületett az első, a második, a harmadik és még sorolhatnám.

A beszélgetés közvetlen, diákos hangvételben bonyolódott le. Az érdeklődők kérdeztek, Zsuzsa válaszolt:

— *Miért nincs önálló színházatok? Véleményem szerint a magyar beat-életnek is elkelne egy ilyen.*

— Tökéletesen egyetértek veled. Sajnos, nincs. És egyelőre semmi remény ezzel kapcsolatban. „Fentről" nem nézik valami jó szemmel a mi munkánkat. Akiknek pedig dolgozunk — ORI, Hanglemezgyár, TV és Rádió —, azok csak az üzletet látják bennünk. Rászoktak arra, hogy ezzel a szakmával minden különösebb befektetés nélkül is szép pénzt lehet keresni. Pedig a beat nemcsak üzlet, hanem mozgalom is.

— *A „Szerelem" c. nagylemezeden kivel énekeled az „Amikor..." c. számodat?*

— A férjemmel. Megragadom az alkalmat és bemutatom: Boldizsár Miklós.

— *Miért lettél táncdalénekesnő? Ki a kedvenced? Mi a véleményed a magyar tánczenéről?...*

Zsuzsa azóta már Drezdában van, majd onnan Hanburgba utazik. Elbúcsúzva csupán még annyit kérdeztem meg tőle:

— *És milyen a benyomásod rólunk?*

— Ó, igazán nagyon jók a tapasztalataim a közgazdászhallgatókkal kapcsolatban. Ezt a mai estére vonatkoztatva csak megerősíteni tudom. Nagyon...

Még be sem tudta fejezni ezt a megkezdett mondatot. Autogramkérők vették körül:

— *Zsuzsa! Légy szíves aláírni a nagylemezedet!*

Pár autogram, kézfogás, jókívánság. A távozók még visszanéztek, felidézve az elhangzottakat, mintegy belesve a táncdalénekesek műhelytitkaiba...

— kocsi —

Foto: Bajusz

Pécsi panasz:

KÉNE...

Igen, kéne egy KISZ-szervezet is. De hiszen van! mondaná akárki a pécsi egyetemen, ha megkérdeznék, mi a helyzet KISZ-vonalon. Valóban, szervezet már van. Hogy egészen pontos legyek, más sincs, mint a szervezet — van elnök, titkár, pecsétőr, pecsét és van gitt. Pardon, gitt nincs. Minek is? Azt már rágni kéne, gyúrni, gyömöszölni, vigyázni rá, hogy el ne vesszen, ki ne száradjon, egyszóval csinálni kéne valamit vele, ez viszont itt teljesen felesleges. Hát nem elég, hogy húsz perc keserves munkájával megválasztottuk az alapszervi vezetőséget és a küldötteket? Nem elég, hogy már csúcsszervünk is van? Két hónap fáradozásainak verítéke száradt már a nagy alkotáson; íme elkészült az Egylet, s akkor egyes felelőtlen álmodozók valami gittről beszélnek. Hogy minek a gittegylet, ha nincs gitt? Hát ezt tényleg jó lenne tudni!

De félretéve minden példázódást: minek nekünk KISZ-szervezet, ha semmire sem használjuk. Mert sajnos, a jelenlegi helyzetben a legrózsaszínűbb szemüveget feltéve is, csak ezt a kérdést tehetjük fel. November közepe van, egy hónap múlva kezdődnek a vizsgák, de például KISZ-bélyeget még nem láttunk. Igaz, ez a bélyegkérdés apró formai momentum, lényegét tekintve elveszik a mi KISZ-életünk alapvető fogyatékosságai mellett, mégis szóba kell hozni, mert a vezetőségválasztás mellett a tagdíjfizetés a minimális követelménye bármelyik szervezet létének. Ennek kapcsán feltehetjük a kérdést így is: mi van, ha még ez sincs? És mindez annál furcsább, ha azt nézzük, hogy a Közgazdaságtudományi Egyetem kollektívája elismerten az ország egyik legjobban működő KISZ-szervezetet hozta létre. Ilyen messze esett volna az alma a fájától?

Vagy a pécsi egyetemen nincsenek problémák, nincs semmi, amiért lehetne és érdemes lenne harcolni?

De eltekintve a KISZ politikai és érdekvédelmi feladatától, nincs itt már szórakozás sem? Úgy hallottuk, Pesten nagyon kedveltek a „csoportbulik". Nos, nálunk az egyetlen ilyen jellegű összejövetel valamikor szeptemberben volt, akkor sem a KISZ égisze alatt, hiszen még az alakuló taggyűlést sem tartottuk meg.

Minden nagyobb kollektívában többé-kevésbé folyamat, hogy néhány fős társaságokra bomlik, amelyek tagjai között szorosabb erővonalak alakulnak ki, ez azonban korántsem indokolja azt, hogy az évfolyam vagy a csoport együtt semmit sem csinálhat.

Ugyancsak nem magyarázza meg a passzivitást a sok tanulnivaló, egyrészt, mert nincs olyan diák, aki éjjel-nappal egyfolytában tanulna, másrészt mert a pesti egyetemen sem kisebb az anyag, mégis marad idő a KISZ-élet számára.

Mindent összevetve: hogy lesz-e valami vagy sem, ez csakis rajtunk múlik. De ehhez komolyan el kell dönteni, hogy akarunk-e közösségi életet teremteni magunknak, vagy maradunk csak a szervezet deklarásánál. Mert az nagyon szép, hogy létrehoztuk a szervezeti formákat, de maradjanak ezek mindvégig „külsőségek" egy olyan szebb és okosabb tartalom számára, amelyet megtervezni és megélni nem „kéne", hanem kell.

Kovács Péter

KNT-krónika

Bár a pesti Közgáz és a pécsi Tagozat között szívünk szerint csak a földrajzi elhelyezkedés jelentené a távolságot — ez is csak 196 kilométer —, a körülmények úgy adódtak, hogy a tájékoztatás még akadozik. Ezt szeretnénk pótolni egy címszavas rövid krónikával: mikor, mi történt nálunk.

Szeptember 17. A Tagozat MSZMP-alapszervének alakuló taggyűlése három fő napirendi ponttal: az MSZMP KB kongresszusi irányelveinek és szervezeti szabályzatmódosításának megvitatása; a Tagozat KISZ- és szakszervezeti szerveinek létrehozásával kapcsolatos teendők megbeszélése; a vezetőségválasztó taggyűlés tisztségviselőinek megválasztása.

Szeptember 28. MSZMP-alapszervi vezetőségválasztó taggyűlés. A vezetőség: titkár: **Szücs Pál** adjunktus; vezetőségi tagok: **dr. Benedeczki Jánosné** docens, **Tóth Lajos** adjunktus.

Október 15. Szakszervezeti alakuló, egyben vezetőségválasztó taggyűlés. A vezetőség: titkár **Danyi Pál** docens; vezetőségi tagok: **Zeller Gyula** adjunktus, **Kerekes László** tanársegéd, **dr. Pálfay Károlyné** gondnok és **Szabó Gizella** portás.

Ezen a napon tartottuk a szeptember 9-i tanévnyitót követő első összoktatói értekezletet is. Itt került sor a perspektivikus tanterv tervezetének előzetes megvitatására; ezt követi — jelenleg is az egyik legfontosabb feladatunk — az egyes tanszéki csoportok elképzeléseinek részletesebb kimunkálása.

Októberben fogadtuk az első külföldi látogatókat is: a prof. dr. hab. **Antoni Rajkiewicz** vezetésével érkező lengyel egyetemi delegáció Pécs felsőoktatási intézményeit látogatta meg. Vendégeinknek bemutattuk a sorban legfiatalabb, a mi Tagozatunk születésének körülményeit, a képzés itteni rendszerét.

Október 28. MSZMP-alapszervezetünk megvitatta és jóváhagyta az 1970—71-es tanévre szóló munkatervet, majd részletesen megtárgyalta a hallgatók körében végzendő politikai nevelőmunka területén jelentkező feladatokat.

November 3. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 53. évfordulójára a Jogi Karral közösen rendezett ünnepség keretében emlékeztünk meg **dr. Hoóz István** egyetemi tanár tagozatvezető megnyitó, az évfordulót méltató szavai után a Jogi Kar részéről **dr. Papp Tibor** egyetemi tanár mondott ünnepi beszédet. Ezt követően a Jogi Kar most alakult kamarakórusa, majd az MKKE irodalmi színpada és énekkara adott nagysikerű, sok vastapssal honorált ünnepi műsort.

...Legközelebb folytatjuk!

(— L —)

Ez szörnyű!

A HOLDON NINCSENEK ÉLŐLÉNYEK. A Marson? Hát? Talán a Venuson. Vagy valahol még messzebb. Igen-igen, messzebb. A Pálinka úton túl. Vagy, hogy nem menjünk az üveg fenekére? Én mindenesetre nem veszek rá mérget. Sose lehet tudni! Megmondom, hogy miért.

Itt van például ez a hogyishívják. Ez a lochnessi szörny. Fogta magát, és ismét megjelent. Több tudós fáradozik azon, hogy bebizonyítsa: nem a pálinkásüvegben, hanem Skócia legmélyebb tavában. S semmi összefüggés a kettő között. A fene tudja. Azt mondják, ott tandalírozik a 19 km hosszú és 310 méter mély tóban. Bújócskát játszik, meg kísérteties hangokat hallat. A lakosság cidrizik. A sötét éjszakában legendák állítanak csapdát a biológiai kutatásoknak. És hogy a szörnynek piros a szeme. Fára mászik, és énekel. Bájos fóka-szexbombákkal akarják előcsalogatni. Talán W. W.-nek, a nagy sztárnak a fényképét is kiteszik a partra. Természetesen lenge állapotban. Utánozzák a tigrisfóka hangját, s a banánlekvár ízét a szélbe szórják. Szóval ez így megy, már nem is tudom, mióta. Persze, az majdnem biztos, hogy nincs élet a Holdon, meg a Bütyök utcai ifjúsági szórakozóhelyen.

NO, JÓ. AZT MONDHATNÁK, HOGY azért ez túlzás. Igen, vannak túlzások. A Himalájában él állítólag a havasi ember, a yeti. Egyszerűen megharapja a békés hegymászókat. Sőt, lábnyomokat hagy maga után. Ez fantasztikus! Mi jogon vezeti az újságolvasókat az orruknál fogva?! Nem fázik? Mit eszik? Van vakbele? És hogyan akarják előcsalogatni? Vagy csak tréfál valaki? Mert ilyen is van. Előfordult már, hogy valaki repülő csészealjnak öltözött be. A mai technikával semmi sem lehetetlen?

Én azért egy kicsit félek. Vaklárma ide, vaklárma oda. Tegyük fel, hogy felmegyek a Holdra, gyönyörködni a semmiben. Mindent elhiszek. Ám egyszerre rámugrik valami ízé, azután megnézhetem magam. Jobb félni, mint az újsághírek szájába kerülni!

(—tormai—)

SZILVESZTER 70–71

De jó nekünk. Ihaj. Hányszor vedlik az óriáskígyó? Mert az emberiség évente egyszer. Szilveszterkor. Leveti jó szokásait, kulturált viselkedési normáit. És megszabadul régi életétől. Mindenki új életet kezd. Új életet kezd az énekes, a fiatal, az öreg, a diák, a tanársegéd, a kőfaragó és a balett-táncos. Mindenki leveti régi életét és alkohollal öntözgeti az újat, hogy tartós legyen. Jövő szilveszterig. Csak a gépek nem kezdenek új életet. Régi sincs nekik.

S hol maradnak a régi életek? Mi lesz velük? Kothencz bácsi, a házmester csendesen üldögél egyszobás, vizes lakásában. Mindig, ha csengetnek, kimegy kaput nyitni, és kinyitja a liftajtót. Ma mindenki maga megy fel. „Boldog újévet, nagyságos uram! BUÉK, nagysasszony! Kezicsókolom, köszönömszpen!!!" Azután felmegy a lakásokba, ott is végigmondja. Mindenütt kap egy tizest, Forgáchéknál, egy huszast. Ugy érzi, ezért többet is kell nyújtania. „Tetszik tudni, a feleségem, isten nyugosztalja szegényt, az tudott mulatni. Csak úgy danolt, hogy mindenki mulatott, aki a közelében volt... Elnézést, nem akartam zavarni... BUÉK..." Aztán csak magában: „Miért csukták be olyan gyorsan az ajtót? Hisz' nem akartam én rosszat..." Visszamegy a szobájába, leül a fél liter kadarka mellé, és eltűnődik, milyen szép asszony is volt tényleg a felesége...

Na, ennyit a régi életekről. Most már mindenkinek új lesz. Milyen lesz az? Jó. Sőt, csodás. Január elsején is lesz újság, és csak egyetemisták fogják árulni. Futja idejükből, hiszen hosszú lesz a vizsgaidőszak. Két és fél hónap. Plusz ingyen úvék. Meg aztán mindenkinek elegendő jegyzet.

Jók lesznek az emberek egymáshoz. A filo-tanszék kijelenti, hogy mégiscsak elképzelhető isten léte, a Vatikán pedig díszbőrkötésben, dúsan aranyozva kiadja a Marx Összest. A jezsuitáknál ez lesz a kötirod.

A KÖZGAZDÁSZ 24 színes nyomású oldalon fog megjelenni. Külön szex-rovat lesz a fiúk és a lányok számára. Házasoknak lesz „Az én feleségem" című melléklet.

Persze, lesznek panaszok is. A későnjövők panaszkodni fognak, hogy a lift 15 teljes másodpercig cammog, míg felér a tizennyolcadik emeletre. Így persze, mindig csöngetés után érnek be.

Persze, ki láthat mindent előre? Jöhet valami akadékoskodó, és bebizonyítja, hogy az új élet (amit kezdünk) sem lesz jobb a réginél. Na bumm, akkor mi van? Lesz még szilveszter és lesz még pia a világon! Mire eljön a következő újév, az új élet (amit kezdünk) is régivé válik, és lehet megint újat kezdeni.

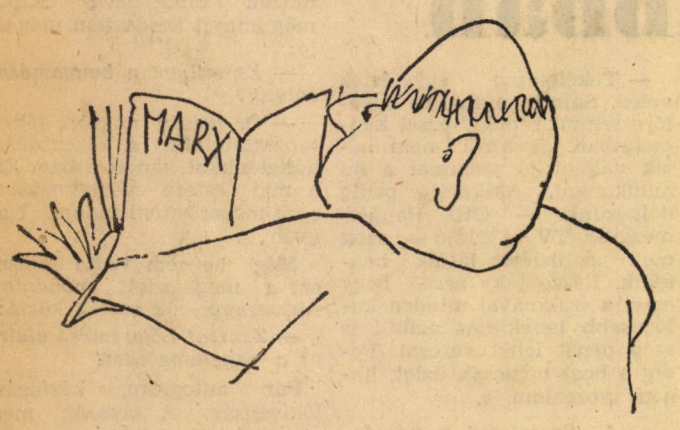

Meg udvariasak is lesznek az emberek. A diák mindig köszön majd a tanárjának és nem csak akkor, ha egy csoporttársnőjével látja kéz a kézben.

A hallgatók küldöttséget menesztenek a rektorhoz, hogy a menza ne emelje tovább az adagokat, mert ennyit már az elhízás veszélye nélkül nem lehet megenni. És különben is zavarja a fiúkat, hogy félmeztelen, nyuszifül-sapkás lányok szolgálják fel az előételt, meg a desszertet.

Miként az óriáskígyó. Vedlünk, vedlünk, vedelgetünk...

— spé —
— Zu —

Fények és árnyak
a focipályán

Legutóbbi számainkban bemutatásra kerültek egyetemünk minőségileg legmagasabb szinten álló sportszakosztályai. Nem véletlenül; a női röplabdások bekerültek az NB I-be, a cselgáncsozóink a II. osztályú CSB harmadik helyén végeztek, férfi kosarasaink bejutottak az NB II-be.

A cím első részéből is kiderül, hogy most ugrunk egyet. Egyik legalacsonyabb osztályban játszó csapatunkat, a labdarúgókat mutatjuk be. Miért éppen őket? — kérdezheti bárki, hisz ez a csapat az elmúlt években, mondhatni, „rangon alul" szerepelt, s az elmarasztaló kritikák ezek szerint teljesen jogosak. Valóban, de Magyarországon a Marseille-i kisiklás ellenére továbbra is a foci a legnépszerűbb sportág, s pontosan őket hagynánk ki a bemutatottak közül?

Annál is inkább megérdemlik, mert őszi szereplésük mutat valami bíztatót. A Budapest Bajnokság III. osztályában a bajnoki idény felidejében első helyen állnak. Az eddigi sikeres kupa-szereplések után, úgy látszik, a bajnokságban is magára talál a csapat.

E pár sorban, szinte csak jót mondtam eddig róluk.

Hát hol vannak akkor az árnyak?

Vannak, sőt, bőven vannak. Ha kicsit szigorúbban elemezzük teljesítményüket, ez a minimális ahhoz képest, amit valóban nyújthatnának. Nézzük például a játékosállományt. Szikinger és Berzi nem is olyan régen még NB I-es csapatból jött. Azután vannak olyan jól képzett játékosai, mint Márton, Szőcs, Rácz, akik, véleményem szerint, képességeik alapján nyugodtan játszhatnának még az NB III-ban is. Vonatkozik ez persze a többiekre is. Hiszen egyénileg, technikai és taktikai szempontból is nagyon jó a gárda.

Akkor mi a baj?

Úgy gondolom, ezt még ők is elismerik: komoly edzések nélkül egyetlen sportágban sincs és nem is lesz tartós siker.

Bármennyire is alsó régióban játszik a csapat, biztosított számukra az edzéslehetőség! Heti két alkalommal az intenzív edzés (nem tornaterem-ben), s az idény előtti megfelelő alapozás kellő erőnlétet biztosítana, ami bizony eddig gyakran hiányzott! Ahhoz viszont edzésekre kellene járni!...

Természetesen, ezzel nem lehet az a cél, hogy a BEAC, vagy DEAC szintű legyen csapatunk (bár a kupában a BEAC ellen 1:1 volt az eredmény), de erről a szintről feltétlenül emelkednie kell az egyetem labdarúgásának.

Minden adottsága megvan a csapat tagjainak a jobb eredmény elérésére. A már említetteken kívül hasznos csapattagok lehetnek a fiatalabb évjáratú, tehetséges Argyellán, Kiss Csaba és ugyanolyan esélyük van az „öregebb" korosztály játékosainak dr. Bánki, Ladó, Rákosi, Baris és a többiek személyében.

Jelenleg, mint már írtam, első helyen áll a csapat. Hogy ez a bajnoki év végéig ne változzon, csak a csapat lelkesedésén, aktivitásán múlik. Kívánjuk, hogy jussanak egy osztállyal feljebb. Aztán ismét jöhet... a következő bajnokság hasonló sikerekkel...

Egyébként az őszi idényben az alábbi csapat szerepelt a legtöbbször: **Szikinger — Baris, Ladó, Rákosi — Szentkláray, Rácz — Gazdag, Márton, Berzi, Szőcs, Bognár.**

Kaplár F. József

Ha majd a bőség kosarából

Már mindenki ott volt. Tombola nagykövete a frakkját igazította. A libellai katonai attasé zavartan köszörülte a torkát. A fogadás még nem kezdődött el. Nem is kezdődhetett. Trombita nagykövete hiányzott az ünnepi gyülekezetből. Nélküle pedig nem lehetett megfújni a trombitát, azaz nem lehetett elkezdeni a fogadást. Aznap volt ugyanis Trombita nemzet ünnepe. Tehát az illusztris társaság várakozni méltóztatott. A művelődési miniszter keresztrejtvényt fejtett, a pénzügyi attasé filléres alapon snóblizott az egyik bankvezérrel. Litánia nagykövete szokásos esti imáját rebegte, könyörgéseiben buzgón emlegette Trombita nagykövetét. Az izgalom fokozódott, mindenki szeretett volna már fogadni. Gorilla minisztere nem bírta már tovább. Fogadott. Kinga királynővel. Hogy hol lehet a nagykövet. A fogadás néhány perc után eldőlt. Egyszerre kivágódott az ajtó, lihegve beesett egy kipirult ember:

— Uraim, elnézést a késésért, de három villamosról maradtam le, és csak a negyedikkel tudtam eljönni — szólt, és helyet foglalt az asztalfőn...

— bors —

ALBERLET

A válaszok válasza

Kedves Olvasók! Bizonyára mindenki mély megrökönyödéssel olvasta a Közgazdász legutóbbi számában. Hát én ezt nem mondtam! Hiába akarják rámkenni! Tanúm erre a józan ész. Felhívom Kilincs Elek figyelmét, hogy én nem a kutya melegről, hanem a meleg kutyáról írtam! Ha ez nem derült volna ki világos és jól sikerült cikkemből. Azt pedig igazán nem lehet rámfogni, hogy kutykurutty! Nagyon csodálom, hogy ilyen megalapozatlan kijelentéssel verik fel első cikkem válaszára írt válaszom válaszának válaszára összetákolt cikkecske untató csendjét. Elég ebből, amíg finom vagyok!!!

A második bekezdés negyedik sorában pedig nem izé, hanem helyesen: az izé. Ez jelentősen befolyásolja stílusom mondanivalóját. Ezért ragaszkodom hozzá! És micsoda képtelenség, idézem: „azonkívül, hogy....."! Ezt nem gondolhatta Kilincs Elek se komolyan! Még egy átlagszámításban járatlan papagájtoll-árus sem állna ki mellette. Nem titok, hogy első és második cikkemben nem tértem ki minden jelentősebb esetre, és hogy miért, azt magyaráznom felesleges. Azért, mert az általam vázolt jelenségek egyes részei kísérleti stádiumban vannak — ezért az is előfordulhat, hogy a későbbiek folyamán nem válnak be. Ezt kifogásolja a fentebb említett Elek. Válaszom: na, de ilyet! Én nem zárkózom el a magyarázat elől. (Amint látják — a nyomdafesték.) Fel a fejjel!

És, hogy én egy ici-picit, mini-minit butuskakakácska vagyok! Kérdem?! Goromba fráter! Az anyád köcsögit! Persze én nem ragadtatom el magamat, a hozzászólásaimat feszítő indulatok által. Beszéljenek helyettem az ökrök! Illetve az öklök. Bízom a tények erejében, bízom abban, hogy ezek lefektetik a gyengébbet a szilárd kövezetre, s bebizonyítom igazamat. Habár néha nem árt az óvatosság! Egy ilyen komoly cikk megírása előtt minden vállalkozónak fel kell készülnie erre is. Balta, húsdaráló, tepsi és piszkavas minden jobb családban akad. Csak utána kell nézni — hogy hol, mikor, mit! Felvértezve a harcra, várom a választ! Remélem, K. E. belátja, hogy tévedett! Húsvágó bárdom is van!

(— tor)

— Na, ne ravaszkodjon, fiatalember!

KRIMI

Nagy János rajzai

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt

FELELŐS SZERKESZTŐ: KINCSES GYÖRGY

Szerkesztőség: Budapest IX., Dimitrov tér 8.

Telefon: 186—250/139

Felelős kiadó: Csollány Ferenc

Kiadja a Hirlapkiadó Vállalat

Készül a Szikra Lapnyomdában